

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (femte avdelningen)

den 19 maj 2008*

I mål T-144/04,

Télévision française 1 SA (TF1), Nanterre (Frankrike), företrädd av advokaterna J.-P. Hordies och C. Smits,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av J. Buendía Sierra, M. Niejhar och C. Giolito, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Republiken Frankrike, företrädd av G. de Bergues, i egenskap av ombud,

intervenient,

* Rättegångsspråk: franska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2004/838/EG av den 10 december 2003 om det statliga stöd som Frankrike har genomfört till förmån för France 2 och France 3 (EUT L 361, 2004, s. 21),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Vilaras (referent) samt domarna M. Prek och V. Ciucă,

justitiesekreterare: E. Coulon,

följande

Beslut

Bakgrunden till tvisten

- ¹ Den 10 mars 1993 inkom sökanden Télévision française 1 SA (nedan kallat TF1), som äger den privata kommersiella TV-kanalen TF1, med ett klagomål till kommissionen i fråga om hur de två public service-kanalerna France 2 och France 3 finansieras och driver sin verksamhet. I klagomålet gjordes gällande att överträdelse av artikel 81 EG, artikel 86.1 EG och artikel 87 EG hade begåtts.

- 2 Den 2 februari 1996 väckte sökanden passivitetstalan mot kommissionen.
- 3 I dom av den 3 juni 1999 i mål T-17/96, TF1 mot kommissionen (REG 1999, s. II-1757), fastslog förstainstansrätten att kommissionen hade gjort sig skyldig till passivitet genom att underlåta att fatta beslut om den delen av sökandens klagomål som avsåg statligt stöd.
- 4 Den 27 september 1999 inledde kommissionen ett formellt granskningsförfarande enligt artikel 88.2 EG avseende de investeringsbidrag som France 2 och France 3 hade erhållit samt avseende de kapitaltillskott som France 2 erhållit mellan år 1988 och år 1994.
- 5 I beslut 2004/838/EG av den 10 december 2003 om det statliga stöd som Frankrike har genomfört till förmån för France 2 och France 3 (EUT L 361, 2004, s. 21), nedan kallat det angripna beslutet, fastslog kommissionen att "[d]e investeringsbidrag som Frankrike har beviljat France 2 och France 3 samt de kapitaltillskott som Frankrike har beviljat France 2 mellan 1988 och 1994 utgör statligt stöd som är förenligt med den gemensamma marknaden enligt artikel 86.2 i fördraget" (artikel 1 i det angripna beslutet). Det angripna beslutet avser inte de licensavgifter för TV-innehav som inrättades genom den franska lagen nr 49-1032 av den 30 juli 1949, eftersom dessa inte omfattades av beslutet att inleda förfarandet (skäl 25 i det angripna beslutet).
- 6 Genom skrivelse av den 3 februari 2004 översände kommissionen en kopia av det angripna beslutet till sökanden. Sökanden mottog denna den 4 februari 2004.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 7 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli genom telefaxmeddelande av den 13 april 2004 – originalhandlingen av ansökan inkom till kansliet den 15 april 2004 – väckte sökanden förevarande talan.
- 8 Republiken Frankrike begärde genom ansökan av den 9 juli 2004 att få intervjua i förevarande förfarande till stöd för kommissionens yrkanden. Ordföranden på förstainstansrättens fjärde avdelning biföll denna begäran genom beslut av den 6 september 2004.
- 9 Sedan sammansättningen av förstainstansrättens avdelningar ändrats från och med den 13 september 2004, har referenten utnämnts till ordförande på femte avdelningen, och förevarande mål har därför tilldelats den avdelningen.
- 10 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten ska
- förklara att talan kan tas upp till sakprövning,
 - ogiltigförklara det angripna beslutet, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna samt besluta om rättegångskostnaderna i enlighet med gällande rätt avseende Republiken Frankrike.

- 11 Kommissionen har med stöd av intervenienten Republiken Frankrike, avseende frågorna om upptagande till sakprövning och rättegångskostnader, yrkat att förstainstansrätten ska

— avvisa talan,

— i andra hand, ogilla talan eftersom det är uppenbart att den helt saknar rättslig grund,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

- 12 Sökanden har i sin replik begärt att förstainstansrätten ska förelägga kommissionen att inge en skrivelse som sökanden hävdar att kommissionen har sänt till de franska myndigheterna den 10 december 2003 och i vilken kommissionen har uppmanat dem att lägga fram anmärkningar och förslag i syfte att ändra licensavgifternas rättsliga utformning.

Rättslig bedömning

- 13 Enligt artikel 113 i förstainstansrättens rättegångsregler kan förstainstansrätten, då den fattar ett beslut enligt bestämmelserna i artikel 114.3 och 114.4 i rättegångsreglerna, när som helst, på eget initiativ efter att ha hört parterna, pröva om talan ska avvisas till följd av att det föreligger ett rättegångshinder som inte kan avhjälpas. Som sådana rättegångshinder ska omständigheten att talan inte har väckts inom den utsatta tidsfristen och åsidosättande av artikel 44.1 i rättegångsreglerna räknas.

- 14 Vidare framgår det av ordalydelsen i artikel 111 i rättegångsreglerna att förstainstansrätten kan fatta ett motiverat beslut utan ytterligare behandling; om det är uppenbart att den saknar behörighet att pröva en viss sak eller att talan inte kan tas upp till prövning eller att talan helt saknar rättslig grund.
- 15 I förevarande fall anser sig förstainstansrätten ha fått tillräcklig information genom handlingarna i målet och parternas förklaringar för att kunna pröva förevarande mål utan att vare sig inleda ett muntligt förfarande eller besluta om den åtgärd för processledning som sökanden har yrkat.

Avseende upptagandet till sakprövning med beaktande av tidsfristen för väckande av talan

- 16 Sökanden och kommissionen är överens om att tidsfristen för väckande av talan började löpa från och med den 4 februari 2004; när institutionen översände det angripna beslutet till sökanden; och att denna tidsfrist löpte ut den 14 april 2004 vid midnatt.
- 17 Kommissionen, som har konstaterat att ansökan om väckande av talan inkom genom telefaxmeddelande av den 13 april 2004, följd av originalhandlingen av ansökan som inkom den 15 april 2004, överlåter emellertid till förstainstansrätten att avgöra huruvida de tvingande bestämmelserna som föreskrivs i artikel 43.6 i rättegångsreglerna är uppfyllda.
- 18 I artikel 230 femte stycket EG föreskrivs att talan om ogiltigförklaring ska väckas inom två månader från den dag då åtgärden offentliggjordes eller delgavs klaganden eller, om så inte skett, från den dag då denne fick kännedom om åtgärden alltefter omständigheterna.

- 19 Det framgår redan av nämnda bestämmelses ordalydelse att tidpunkten då klaganden fick kännedom om rättsakten, såsom kriterium för när talefristen ska börja löpa, är subsidiär i förhållande till offentliggörandet eller delgivningen av rättsakten (första instansrättens beslut av den 21 november 2005 i mål T-426/04, Tramarin mot kommissionen, REG 2005, s. II-4765, punkt 48 och där angiven rättspraxis).
- 20 Vad beträffar de rättsakter som enligt fast praxis vid den aktuella institutionen brukar offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*; trots att detta offentliggörande inte är ett krav för att de ska få tillämpas, har domstolen och förstainstansrätten ansett att tidpunkten då klaganden fick kännedom om rättsakten, såsom kriterium för när talefristen ska börja löpa, inte var tillämplig och att utgångspunkten för talefristen var dagen för offentliggörandet. Under dessa förhållanden kan berörda utomstående förvisso på goda grunder vänta sig att beslutet i fråga ska offentliggöras (se det ovan i punkt 19 nämnda beslutet Tramarin mot kommissionen; punkt 49 och där angiven rättspraxis).
- 21 I förevarande fall offentliggjorde kommissionen, i enlighet med sin skyldighet enligt artikel 26.3 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88 EG] (EGT L 83, s. 1), det angripna beslutet den 8 december 2004 i *Europeiska unionens officiella tidning*.
- 22 Tidsfristen för att väcka talan enligt artikel 102.1 i rättegångsreglerna börjar således löpa från slutet av den fjortonde dagen efter den dag då rättsakten offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning*. Detta innebär att fristen räknas från och med den 22 december 2004 vid midnatt och inte, som såväl sökanden som kommissionen felaktigt har ansett, från och med den tidpunkt då det angripna beslutet översändes till sökanden. Då tidsfristen börjar löpa enligt ovan och med tillämpning av bestämmelserna i artikel 230 femte stycket EG jämförd med artiklarna 101 och 102.2 i rättegångsreglerna löpte tidsfristen för väckande av talan ut fredagen den 4 mars 2005.
- 23 I förevarande fall inkom sökanden med förevarande ansökan den 13 april 2004, det vill säga flera månader innan tidpunkten från och med vilken tidsfristen för att väcka talan ens började löpa. Förevarande talan kan följaktligen tas upp till sakprövning i det avseende den har väckts inom den föreskrivna tidsfristen.

Avseende upptagandet till sakprövning med beaktande av artikel 44.1 i rättegångsreglerna och huruvida talan uppenbarligen saknar grund

- 24 Kommissionen har, med stöd av Republiken Frankrike, utan att göra någon formell invändning om rättegångshinder, i den mening som avses i artikel 114 i rättegångsreglerna, gjort gällande att talan inte kan tas upp till prövning i något avseende, eftersom den inte uppfyller villkoren i artikel 44.1 i rättegångsreglerna. I andra hand har kommissionen gjort gällande att de grunder som sökanden har anfört, vilka kommissionen försöker bemöta i sak, uppenbarligen saknar stöd.
- 25 Sökanden har gjort gällande att dess talan kan tas upp till sakprövning. Enligt sökanden mildras kravet att talan ska vara klar och tydlig, i likhet med kravet att gemenskapsinstitutionerna ska motivera sina rättsakter, när rättsakten ingår i ett känt rättsligt sammanhang. Ansökan innebär endast en förutsägbar följd av att sökanden och kommissionen har uttryckt olika uppfattningar under det administrativa förfarandet. Även om ansökan är kortfattat formulerad, kan kommissionen följaktligen inte undgå att känna till de grunder som den innehåller, även underförstått, och kommissionen har för övrigt inkommit med ett svaromål i sak. Kommissionen hävdar att den inte förstår de grunder som har anförts och menar därför att inga grunder har anförts. I och med detta ger den omfattningen av prövningen av huruvida en talan kan tas upp till sakprövning en för vid tolkning.
- 26 Förstainstansrätten anmärker för det första att förevarande invändning om rättegångshinder inte avser en otydlighet i talan avseende identifieringen av det angripna beslutet eller framställningen av yrkandena i denna talan. Det står tvärtom klart att det angripna beslutet klart har identifierats i ansökan och att yrkandena i densamma uttryckligen syftar till att detta beslut ska ogiltigförklaras och att kommissionen ska ersätta rättegångskostnaderna.
- 27 Invändningen om rättegångshinder rör var och en av dessa anmärkningar i ansökan. Kommissionen hävdar att ingen av anmärkningarna som framgår eller förefaller framgå av ansökan uppfyller de krav på klarhet och precision som förskrivs i artikel 44.1 i rättegångsreglerna. Det är således med beaktande av var och en av dessa anmärkningar, i förekommande fall samlade i grunder, som frågan om upptagande till sakprövning ska prövas.

- 28 Förstainstansrätten vill härvid erinra om, att i enlighet med artikel 44.1 c i förstainstansrättens rättegångsregler ska en ansökan innehålla uppgifter om föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för denna.
- 29 Av fast rättspraxis framgår att dessa uppgifter ska vara tillräckligt klara och precisa för att svaranden ska kunna förbereda sitt försvar och förstainstansrätten ska kunna pröva talan, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter. För att garantera rättssäkerheten och en god rättskipning, krävs det, för att en talan ska kunna tas upp till sakprövning, att de väsentligaste faktiska och rättsliga omständigheter på vilka talan grundas på ett konsekvent och begripligt sätt framgår av innehållet i själva ansökan. Även om innehållet kan understödjas och kompletteras i specifika avseenden, genom hänvisning till utdrag ur bifogade handlingar, kan en generell hänvisning till andra handlingar, även om de har bifogats ansökan som bilagor, inte kompensera att väsentliga delar saknas i ansökan. Det ankommer inte på förstainstansrätten att i bilagorna söka efter och identifiera de grunder och argument som den skulle kunna anse utgöra grunden för talan, eftersom bilagorna enbart ska tjäna som bevismaterial och som ett medel för målets utredning (se förstainstansrättens beslut av den 29 november 1993 i mål T-56/92, Koelman mot kommissionen, REG 1993, s. II-1267, punkt 21, förstainstansrättens dom av den 20 april 1999, i de förenade målen T-305/94–T-307/94, T-313/94–T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 och T-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-931, punkt 39 och där angiven rättspraxis; och av den 14 december 2005 i mål T-209/01, Honeywell mot kommissionen, REG 2005, s. II-5527, punkterna 55–57 och där angiven rättspraxis).
- 30 Av dessa anmärkningar följer att vid bedömningen av huruvida ansökan uppfyller kraven i artikel 44.1 i rättegångsreglerna torde innehållet i repliken sakna betydelse. Förstainstansrätten vill i synnerhet anmärka att den omständigheten att grunder och anmärkningar som åberopats i repliken för att utvidga de grunder som ansökan innehåller enligt rättspraxis (se särskilt förstainstansrättens dom av den 27 februari 1997 i mål T-106/95, FFSA m.fl. mot kommissionen, REG 1997, s. II-229, punkt 125; och av den 28 januari 1999 i mål T-14/96, BAI mot kommissionen, REG 1999, s. II-139, punkt 66) kan upptas till sakprövning inte kan åberopas i syfte att kompensera att kraven i artikel 44.1 i rättegångsreglerna har åsidosatts när ansökan ingavs. Denna bestämmelse skulle i så fall bli helt betydelslös.
- 31 Avseende sökandens hänvisning till gemenskapsinstitutionernas skyldighet att motivera sina rättsakter, vill förstainstansrätten anmärka att även om det är korrekt att skyldigheten att lämna en motivering i rättsakten, i de fall en rättsakt antagits

av en institution, kan mildras när rättsaktens mottagare har god kännedom om det sammanhang i vilket den antogs (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 29 oktober 1981 i mål 125/80, Arning mot kommissionen, REG 1981, s. 2539, punkt 13, och av den 7 mars 1990 i de förenade målen C-116/88 och C-149/88, Hecq mot kommissionen, REG 1990, s. I-599, punkt 26, samt förstainstansrättens dom av den 14 juli 1997 i mål T-123/95, B mot parlamentet, REGP 1997, s. I-A-245 och II-697, punkt 51), kan denna möjlighet att mildra motiveringsskyldigheten inte tillämpas analogt på kraven på tillräcklig klarhet och precision som ställs på en ansökan varigenom talan väcks vid gemenskapsdomstolen. Dessa krav har nämligen bland annat uppställts i gemenskapsdomstolens intresse, eftersom domstolen inte har någon tidigare kännedom om det mål som det har att pröva. Att på detta sätt använda den omständigheten att den institution som har antagit rättsakten förmodligen har god kännedom om rättsakten som skäl för att frångå kraven i artikel 44.1 i rättegångsreglerna skulle dessutom strida mot kravet på att upprätthålla rättssäkerhet och en god rättskipning vad gäller hur domstolsförfarandet genomförs.

32 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som de grunder som har åberopats till stöd för talan i ansökan ska prövas.

33 I ansökan har formellt två grunder åberopats till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring. Den första grunden rör felaktig motivering av det angripna beslutet och åsidosättande av gemenskapsrätten, i synnerhet artikel 86.2 EG samt bestämmelserna om statligt stöd. Den andra grunden avser åsidosättande av bestämmelserna i kommissionens direktiv 80/723/EEG av den 25 juni 1980 om insyn i de finansiella förbindelserna mellan medlemsstater och offentliga företag (EGT L 195, s. 35; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 54), i dess lydelse enligt kommissionens direktiv 93/84/EEG av den 30 september 1993 (EGT L 254, s. 16; svensk specialutgåva, område 8, volym 2, s. 23), och av bestämmelser i protokollet om systemet för radio och TV i allmänhetens tjänst i medlemsstaterna (EGT C 340, 1997, s. 109) (nedan kallat Amsterdamprotokollet) som har bilagts till EG-fördraget genom Amsterdamfördraget.

Den första grunden

34 Sökanden har redogjort för denna grund i punkterna 32–41 i ansökan. Punkterna 32–37 innehåller emellertid endast en beskrivning av kommissionens bedömning, varigenom kommissionen kom fram till slutsatsen att de uppdrag som France 2 och

France 3 har anförtrotts utgör tjänster av allmänt ekonomiskt intresse, i den mening som avses i artikel 86.2 EG.

35 Redogörelsen för den första anmärkningen som åberopats inom ramen för förevarande grund börjar i punkt 38 i ansökan. I första stycket i denna punkt har sökanden förklarat att den "anser ... att kommissionen i sin bedömning inte beaktar flera avgörande omständigheter som skulle ha lett till motsatt slutsats".

36 Förstainstansrätten anmärker att trots detta inledande övervägande, som ger intryck av att sökanden bestrider att France 2:s och France 3:s uppdrag i sig kan utgöra tjänster av allmänt ekonomiskt intresse, innehåller fortsättningen av punkt 38 inte några uppgifter i detta avseende. Sökanden har således inte på något sätt utvecklat detta möjliga bestridande och har på intet sätt behandlat kommissionens överväganden avseende France 2:s och France 3:s uppdrag i skälen 69–75 i det angripna beslutet, trots att kommissionen har givit en utförlig motivering av desamma.

37 I fortsättningen av punkt 38 i ansökan förefaller det som om sökanden i själva verket hävdar att kommissionen inte har beaktat den påstådda likheten "i huvuddelen" mellan dels de uppdrag som France 2 och France 3 har tilldelats i sina uppdragsbeskrivningar, dels de skyldigheter som sökanden föreläggs i sin uppdragsbeskrivning. Det förefaller som om sökanden menar att denna påstådda likhet "i huvuddelen" borde ha lett till att kommissionen inte skulle dra slutsatsen att France 2:s och France 3:s uppdrag utgör tjänster av allmänt ekonomiskt intresse.

38 Sökanden har emellertid anfört denna anmärkning utan någon, ens obestämd, hänvisning till de program eller de skyldigheter som de uppdragsbeskrivningar som bolaget åberopar innehåller. I synnerhet har sökanden inte på något sätt klargjort om den påstådda likheten som bolaget gör gällande avser kategorier av sända program, eventuella kvalitetsrelaterade krav som är tillämpliga på programutbudet i dess helhet eller skyldigheter av andra slag.

39 Förstainstansrätten finner därför att sökandens anmärkning, såsom den framställs i ansökan, inte uppfyller de minimikrav avseende klarhet och precision enligt

artikel 44.1 i rättegångsreglerna som måste vara uppfyllda för att rättssäkerhet och en god rättskipning ska kunna garanteras.

- 40 I vart fall finner förstainstansrätten att även om talan skulle kunna tas upp till sakprövning såvitt avser denna anmärkning med beaktande av artikel 44.1 i rättegångsreglerna, är det uppenbart att talan inte kan vinna bifall såvitt avser denna anmärkning eftersom det inte har framlagts någon som helst bevisning till stöd för densamma.
- 41 Sökanden har nämligen i bilagor till ansökan varken framlagt uppdragsbeskrivningarna för France 2 och France 3 eller ens sin egen uppdragsbeskrivning. Sökanden har i sin replik gjort en jämförande analys av uppdragsbeskrivningarna. Förstainstansrätten konstaterar att sökanden inte har anfört något giltigt skäl till varför den har åberopat denna omständighet så sent och att denna omständighet därför inte kan upptas till sakprövning enligt artikel 48.1 i rättegångsreglerna. För övrigt och för fullständighetens skull förefaller denna jämförande analys vid första anblicken sakna relevans, eftersom den avser perioden efter juli månad år 1996, medan den undersökningsperiod som berörs av det angripna beslutet avser åren 1988–1994.
- 42 Det följer av övervägandena ovan att talan inte kan tas upp till sakprövning såvitt avser sökandens första anmärkning avseende omständigheten att de uppdrag som France 2 och France 3 har anförtrotts ska kvalificeras som tjänster av allmänt ekonomiskt intresse. Denna anmärkning kan inte upptas till sakprövning enligt artikel 44.1 i rättegångsreglerna och det är i vilket fall som helst uppenbart att den saknar stöd.
- 43 I punkt 39 första stycket i ansökan har sökanden gjort gällande, i det som förefaller vara en andra anmärkning, att bolaget ifrågasätter kommissionens analys och slutsats avseende bedömningen i förhållande till proportionalitetsprincipen av den ekonomiska kompensation som Republiken Frankrike har beviljat dessa offentliga TV-kanaler.
- 44 Det finns emellertid inga uppgifter i de följande styckena i denna punkt 39 som gör det möjligt att förstå vad det är som sökanden närmare bestämt ifrågasätter i kommissionens analys och slutsats.

45 I de andra, sjätte och sjunde styckena i denna punkt beskrivs nämligen bara de tillämpliga bestämmelserna och kommissionens inställning, och de innehåller därmed inte någon tydlig argumentation. Det tredje stycket, vars ordalydelse för övrigt är otydlig, förefaller erinra om påståendena som framfördes inom ramen för den första anmärkningen, och förstainstansrätten har redan förklarat att det är uppenbart att denna anmärkning saknar stöd.

46 Avseende de fjärde och femte styckena i denna punkt har sökanden nöjt sig med att framhålla att sifferuppgifterna i skäl 86 (tabell 4) i det angripna beslutet är både kortfattade och vaga. Förstainstansrätten konstaterar emellertid att det är kritiken som saknar någon som helst förklaring.

47 I det åttonde och sista stycket i punkt 39 har sökanden i övrigt medgett att ansökan inte innehåller någon utveckling av anmärkningen, eftersom sökanden anför att den "i senare skrivelser kommer att utveckla de ekonomiska analyser som krävs för att visa att kommissionens inställning, vilken förefaller sökanden i högsta grad diskutabel, är felaktig".

48 Under dessa förhållanden kan denna andra anmärkning inte upptas till sakprövning enligt artikel 44.1 i rättegångsreglerna.

49 I punkt 40 i ansökan, som förefaller utgöra en tredje anmärkning, har sökanden framhållit att "kommissionen har ... fastslagit att den prissättning som France 2 och France 3 tillämpade under åren 1990–1994 avseende reklamslag inte förefaller markant lägre än den prissättning som deras privatägda konkurrenter tillämpade". Sökanden har tillagt att "kommissionen grundade sig på ett enda kriterium för att komma till denna slutsats: genomsnittskostnaden GRP (definierad i skäl 93 ... i det angripna beslutet)". Sökanden har sedan uttalat att den "ifrågasätter denna analys och slutsatsen som följer av den".

50 Trots detta uttalande har sökanden i fortsättningen av punkt 40 ändå inte ifrågasatt kommissionens bedömningar i skälen 90–100 i det angripna beslutet, som ändå är utförliga. Sökanden har på intet sätt förtydligat på vilket sätt det skulle vara

otillräckligt att kommissionen i sin analys använde sig av uppgifter som uttrycktes i GRP-termer (Gross Rating Point (ett mått på mediernas räckvidd)).

- 51 Sökanden har nöjt sig med att uppge att den ”frågar sig hur det kommer sig att det saknas en bedömning av den enkla omständigheten att de offentliga TV-kanalerna, som förfogar över två nätverk, erbjuder en utökad framställning i förhållande till det som sökanden erbjuder. Detta kan förklara skillnaderna i de utpekade prissättningsarna, förutom att de offentliga TV-kanalerna som till stor del understöds av det omtvistade statliga stödet inte har samma krav på lönsamhet som de privata kanalerna har.”
- 52 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden, som dessutom endast i vaga ordalag har uttalat sig om följderna av den ”utökade framställningen”, inte lämnar någon förklaring till hur detta uttryck ska förstås. Med beaktande av den, vid första anblicken självklara, omständigheten att en viss TV-tittare endast tittar på en enda kanal åt gången är sökandens uttryck ”utökad framställning” och det eventuella resonemang som detta uttryck bygger på emellertid synnerligen oklart, eftersom ansökan inte innehåller någon som helst förklaring. Att försöka omformulera detta uttryck så, att det avser den franska radio- och TV-sändningens potential, vad avser tjänster av allmänt ekonomiskt intresse, att öka framställningen av sina program genom att den är uppdelad i två kanaler, vilket privata radio- och TV-kanaler inte kan göra, gör inte resonemanget tydligare, eftersom det återigen är så, att en viss TV-tittare endast tittar på ett program åt gången. I vart fall åtföljs inte sökandens oklara hänvisning till en ”utökad framställning” av något resonemang som på ett klart och tydligt sätt ifrågasätter de konkreta bedömningar som kommissionen har gjort i det angripna beslutet. Under dessa förhållanden kan den tredje anmärkningen som ges uttryck för i punkt 40 i ansökan inte heller upptas till sakprövning.
- 53 Av det ovan anförda följer att den första grunden för ogiltigförklaring inte kan tas upp till sakprövning såvitt avser någon av de tre anmärkningarna och att det är uppenbart att åtminstone den första av anmärkningarna saknar stöd.

Den andra grunden

- 54 I punkt 42 i ansökan har sökanden hävdad att ”kommissionen har gjort en felaktig rättslig bedömning av direktivet [80/723 i ändrad lydelse] då den bland annat fastslagit att direktivet inte är tillämpligt avseende offentliga kanalers radio- och televisionssändningsverksamhet före år 2000 (skäl 81 i det angripna beslutet)”. Sökanden har tillagt att ”[d]etta resonemang leder till en oriktig tillämpning av [Amsterdam-protokollet]”.
- 55 Kommissionen har svarat att den inte kan identifiera vilket skäl i det angripna beslutet som innehåller detta påstående som sökanden tillskriver kommissionen. Oberoende huruvida denna grund kan tas upp till sakprövning är det uppenbart att denna grund i vilket fall som helst helt saknar rättsligt stöd.
- 56 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden även i detta avseende har uttryckt sin inställning i oklara och bristfälliga ordalag. Sökanden har nämligen inte förklarat på vilket sätt den påstådda felaktiga tillämpningen av direktiv 80/723 i ändrad lydelse skulle leda till att det angripna beslutet ska ogiltigförklaras. På samma sätt åtföljs hänvisningen till Amsterdam-protokollet inte av någon förklaring.
- 57 Sökanden tvingar på detta sätt, vilket även gäller den första grunden för ogiltigförklaring, såväl svarandeinstitutionen som förstainstansrätten att göra antaganden om de resonemang och de precisa såväl juridiska som faktiska överväganden som skulle kunna underbygga dessa ifrågasättanden. Syftet med artikel 44.1 i rättegångsreglerna är emellertid just att förhindra en sådan situation, vilken ger upphov till ett oklart rättsläge och är oförenlig med en god rättskipning.
- 58 Av detta följer att talan inte kan tas upp till sakprövning på förevarande grund med beaktande av denna bestämmelse.

- 59 Det är i vart fall uppenbart att påståendet att direktiv 80/723 i ändrad lydelse har tillämpats felaktigt saknar stöd. I skäl 81 i det angripna beslutet har kommissionen inte på något sätt angivit att detta direktiv inte var tillämpligt före år 2000. Kommissionen har förklarat att kravet på separat redovisning som infördes genom detta direktiv inte gällde sektorn för TV-sändningar under den period som det angripna beslutet gäller.
- 60 Kommissionens påstående är riktigt. Kravet på separat redovisning infördes inte i direktiv 80/723 i ändrad lydelse förrän genom kommissionens direktiv 2000/52/EG av den 26 juli 2000 (EGT L 193, s. 75). Kravet existerade följaktligen inte under den period som det angripna beslutet gäller.
- 61 Av detta följer att oberoende av att talan inte kan tas upp till sakprövning såvitt avser den andra grunden, som bygger på ett felaktigt antagande, är det uppenbart att denna grund helt saknar rättsligt stöd.
- 62 Av det ovan anförda följer att förevarande talan ska avvisas, eftersom det är uppenbart att den inte kan prövas i sak. Det är dessutom uppenbart att den första anmärkningen i den första grunden och den andra grunden i vart fall helt saknar rättslig grund.

Rättegångskostnader

- 63 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Av artikel 87.4 i rättegångsreglerna framgår vidare att medlemsstater som har intervenerat i ett mål ska bära sina rättegångskostnader.

64 Eftersom sökanden har tappat målet, ska sökanden bära sin rättegångskostnad och ersätta kommissionens rättegångskostnad, enligt svarandens yrkanden. Republiken Frankrike ska bära sin rättegångskostnad.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

följande:

- 1) **Talan avvisas.**

- 2) **Télévision française 1 SA (TF1) ska bära sin rättegångskostnad och ersätta kommissionens rättegångskostnad.**

- 3) **Republiken Frankrike ska bära sin rättegångskostnad.**

Luxemburg den 19 maj 2008

E. Coulon

Justitiesekreterare

M. Vilaras

Ordförande